

Prethodna pitanja

1 Uključuje li izuzimanje iz područja primjene navedeno u članku 1. stavku 2. (e) Konvencije o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze od 19. lipnja 1980. (u daljnjem tekstu: Rimska konvencija) i članku 1. stavku 2. (f) Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (u daljnjem tekstu: Uredba Rim I) ⁽¹⁾ i dogovore između fiducijanta i fiducijara koji za njega drži udio u komanditnom društvu, osobito kada postoji isprepletenost društvenih i fiducijarnih ugovora?

2 U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje:

Treba li se članak 3. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu: Direktiva o nepoštenim uvjetima) ⁽²⁾ tumačiti tako da je odredba sadržana u ugovoru o fiduciji o upravljanju udjelom u komanditnom društvu, sklopljenog između poduzetnika i potrošača o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a prema kojoj je primjenjivo pravo države sjedišta komanditnog društva, nepoštena ako je jedina svrha ugovora o fiduciji upravljanje udjelom u komanditnom društvu i da fiducijant ima prava i obveze izravnog člana društva?

3 U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje:

Mijenja li se taj odgovor ako poduzetnik ne mora otići u državu potrošača kako bi pružao dugovane usluge, ali je obvezan potrošaču proslijediti dividende kao i druge imovinske koristi od udjela i informacije o poslovanju udjela? Je li pritom važno primjenjuje li se Uredba Rim I ili Rimska konvencija?

4 U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje:

Bi li se taj odgovor promijenio ako je dodatno potrošač potpisao zahtjev za upis poslovnih udjela u državi svojeg uobičajenog boravišta, poduzetnik informacije o udjelima stavlja na raspolaganje i na internetu te da je uspostavljeno mjesto plaćanja u državi potrošača kojoj potrošač treba uplatiti iznos udjela u društvu, iako poduzetnik nije ovlašten raspolagati tim bankovnim računom? Je li pritom važno primjenjuje li se Uredba Rim I ili Rimska konvencija?

⁽¹⁾ SL 2008, L 177, str. 6. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 109.)

⁽²⁾ SL 1993, L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. travnja 2018. uputio Nejvyšší správní soud (Česka republika) – Milan Vinš protiv Odvolací finanční ředitelství

(Predmet C-275/18)

(2018/C 221/14)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Nejvyšší správní soud

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Milan Vinš

Druga stranka u postupku: Odvolací finanční ředitelství

Prethodna pitanja

1. Je li dopušteno pravo na izuzeće od poreza na dodanu vrijednost po izvozu robe (članak 146. Direktive Vijeća 2006/112/EZ ⁽¹⁾ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: Direktiva)) uvjetovati time da se roba prvo mora podvrgnuti točno određenom carinskom postupku (§ 66 Zakona č. 235/2004 Sb., o dani z pridané hodnoty) (članak 66. Zakona br. 235/2004 o porezu na dodanu vrijednost)?
2. Može li se takvo nacionalno zakonodavstvo dostatno opravdati u skladu s člankom 131. Direktive kao pretpostavka za potrebe sprečavanja utaje poreza, izbjegavanja njihova plaćanja ili zloporabe?

⁽¹⁾ SL 2006, L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

Tužba podnesena 4. svibnja 2018. – Europska komisija protiv Talijanske Republike**(Predmet C-304/18)**

(2018/C 221/15)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: Z. Malušková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjev

Komisija od Suda zahtijeva da:

- utvrdi da je Talijanska Republika time što je odbila staviti na raspolaganje vlastita tradicionalna sredstva u iznos od 2 120 309,50 eura u vezi s obavijesti o nenaplativosti IT(07)08-917, povrijedila obveze koje je dužna ispuniti na temelju članka 8. Odluke Vijeća 94/728/EZ Euratom ⁽¹⁾, članka 8. Odluke Vijeća 2000/597/EZ Euratom ⁽²⁾, članka 8. Odluke Vijeća 2007/436/EZ Euratom ⁽³⁾ i članka 8. Odluke Vijeća 2014/335/EU ⁽⁴⁾ te članaka 6., 10., 11. i 17. Uredbe Vijeća (EEZ, Euratom) br. 1552/1989 ⁽⁵⁾, članaka 6., 10., 11. i 17. Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1150/2000 ⁽⁶⁾ i članaka 6., 10., 12. i 13. Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 609/2014 ⁽⁷⁾;
- Talijanskoj Republici naloži snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Dokazima kojima raspolaže Komisija, koji se temelje na obavijestima i informacijama koje je dala Talijanska Republika tijekom presudskog postupka, upućuje se na to da su u okviru operacije borbe protiv prijevara čiji je cilj bio borba protiv nezakonitog trgovanja stranim prerađenim duhanom tijekom 1997. talijanska tijela utvrdila predmetnu carinsku obvezu, iskazala je na posebnim računima te naknadno dužnika obavijestile o iznosu dugovanih carina. Budući da je predmetno dugovanje bilo iskazano na posebnim računima (računima B) i nije bilo osporeno, talijanska tijela trebala su ga pravodobno naplatiti što međutim nisu učinila. Talijanska tijela čekala su da se s time povezani kazneni postupci pokrenuti protiv dužnikâ dovrše prije pokretanja postupka naplate, a oni su bili pokrenuti otprilike 6 godina poslije nastanka i utvrđivanja duga.

Carine su vlastita sredstva Unije te ih se mora naplatiti od država članica i staviti na raspolaganje Komisiji. Obveza država članica da utvrde prava Unije na vlastita sredstva nastaje u trenutku kada se udovolji zahtjevima predviđenima carinskim propisima (određivanje iznosa carina koje proizlaze iz carinske obveze i identiteta carinskog obveznika).